

og en Million Kroner aarlig til Udgifterne ved Sindsfygevæsenet. Forleden Dag spurgte jeg den høitærede Finantsminister, hvorfra han havde tænkt sig at skaffe Kompensation for de 700,000 Kr., som vilde opgives ved Vedtagelsen af den spanske Handelstraktat, og for de 600,000 Kr., som vare opgivne til Sindsfygevæsenet. Den høitærede Minister svarede, at det undrede ham, at jeg vilde spørge om dette, jeg kunde ligesaa godt have spurgt om, hvorfra han vilde tage Pengene til alt Andet. Det er sandt, det kunde jeg lige saa gjerne have spurgt ham om. Tingen er den, at jeg i de sidste Par Aar har spurgt den høitærede Finantsminister derom vel et halvt Dussin Gange, men aldrig faaet Svar, og jeg har derfor nu opgivet at spørge derom. Jeg har opgivet Haabet om at faae at vide, hvilken finansiel Plan den høitærede Finantsminister har for Tilveiebringelsen af alle disse Penge. I Begyndelsen troede jeg, at det kun var min egen Dumhed, som gjorde, at jeg ikke kunde faae Die paa denne Plan; men det politiske Liv gjør mistænkksom, og jeg er nu tilbøielig til at antage, at naar jeg ikke kan se Planen, beror det paa den samme Omstændighed, som gjorde, at man ikke kunde se Keiserens nye Klæder. Det blev sagt forleden Dag af det ærede Medlem for Ødense Amts 4de Valgkreds (Monrad), at han kom til at smile ved den Tanke, at naar den høitærede Finantsminister engang gif af, vilde hans Finantsbestyrelse komme til at staa i et glimrende Lys; aldrig nogensinde før og ikke nogensinde senere vilde Danmark kunne fremvise et saadant Overskud i Statskassen. Jeg vilde kunne være enig med det ærede Medlem heri, først og fremmest selvfølgelig, hvis jeg kunde forudsætte den Mulighed, at denne Finantsminister nogensinde gif af. I det romerske Keiserdømmes Tid, efterhaanden som det gled ned ad Bakke, overhød man hinanden i at finde passende Titulaturer for Keiserne. Theodosius den Store blev tiltalt hverken som Høihed eller Majestæt eller endog Guddommelighed, man titulerede ham „Deres Øvighed“. Jeg veed ikke, at man kunde finde nogen mere passende Titulatur til dette Ministeriums Medlemmer. Men affet herfra vilde det sandelig være i høi Grad Synd, om man vilde give den nuværende høitærede Finantsminister Skylden for, at Staten staaer med et saa glimrende Overskud. Hvad enten

det er en Værelse eller ikke, saa tilkommer den udelukkende Folkethinget. Hvis dette Thing i de 9 Aar, hvori dette Ministerium har siddet ved Roret, havde sagt Ja til alle de finansielle Krav, som fra dette Ministeriums Side ere bleve stillede, vilde vi sandelig sidde net i det. Men Ulykken er, at ved denne tilshneladende saa glimrende Tilstand duperer man sig, man sætter sig Blaar i Øinene. Man tror, at vor finansielle Stilling er langt gunstigere, end den i Virkeligheden er. Det er en saare nem Sag at faae et stort Overskud, naar man, som det i Aar er sket, gaar hen og stryger en Tiendedel af Budgettet; men der vil komme en Dag, da alle Krav skulle fyldestgøres, og saa vil man faae at se, at det er saa langt fra, at vi have Penge tilovers, at vi tværtimod langt fra have nok. Naar man, som ved Tilfældet nu her, ryfter Millioner ud af Lommen paa denne Maade, saa maa man vel vide, at selv til Gjennemførelsen af de Reforme, hvorom vi i Grunden alle ere enige, ville vi ikke faae tilstrækkelige Penge. Den høitærede Finantsminister erklærede forleden, at han ønskede, at Staten altid skulde have Raad til at foretage Reforme som denne. Det forekommer mig ganske karakteristisk for det, den ærede Finantsminister forstaar ved en Reform: En simpel Skatteestergivelse for Hartkornet, som ikke medfører nogenjomhelst Udfigt til nogen Udvikling eller Forbedring i den ene eller den anden Retning. Men den høitærede Finantsminister kan under ingen Omstændigheder mene, at vi virkelig have Raad til denne saakaldte Reform, thi vi have jo ikke en Gang Raad til de andre Foranstaltninger, som han har foreslaaet, uden at komme i en betydelig aarlig Underbalance. Men staaer det mig gaadefuldt derfor, hvad den høitærede Finantsministers virkelige Mening er, saa er det mig ikke mindre ufatteligt, hvorledes hans Tilhængere kunne stille sig, som de gjøre. Jeg er overbevist om, at selv den ærede Finantsminister er paa det Rene med, at vi ikke ville naae at gennemføre en Reform af det indirekte Skattevæsen uden ved at opgive væsentlige Statsindtægter. Hvor længe den høitærede Minister agter at stille sig som en Hindring herfor, maa jeg lade staa hen; men sikkert er det, at der fra mange Sider i Høire er antydet Beredvillighed til at op-